

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

D. Ioannis Ivsti Lanspergii Carthvsiani, Natione Bavari, Opvscvla Spiritvalia

ab ipso Autore partim Latinè, partim Germanicè euulgata

Landsberg, Johannes Justus

Coloniae Agrippinae, 1630

Temporis præsentis quanta sit habenda ratio virginibus cunctis. Can. XVIII.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-45857](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-45857)

Garrulitas
quantū Deo
displiceat.
Iacob 3.

Lingua pec-
catis mala
quæ.

Lucæ 6

Taciturni-
tas vt sit vir-
ginitatis
decus.

Silentium quæ
bona præ-
ret.

suam custodiret. Sed doleo, & quidem vehementissime, tam multos huic subiacere vitio, etiam inter electos meos, qui merito deberent verbo & exemplo aliorum garrulitatem corrigere: at illi sunt in transgressione primi, ac sapius minus ducit hoc vitium, quam alij, essetq; illis pernecessarium verba B. Apostoli mei Iacobi attendere, quæ contra linguæ incontinentiam protulit. *Lingua, inquit, ignis est, vniuersitas iniquitatis.* Ecce quantus ignis, quam magnam sylvam incendit. O inquietum malum, ac plenum veneno mortifero. O multarum iniquitatum seminarium atq; origo. Ex te quasi ex fonte, multorum peccatorum promanant riuuli, scilicet iuramentum, periurium, blasphemix, maledictio, proximi detractio, adulatio, mendacium, infamatio, veritatis agnitæ impugnation, discordiæ seminatio, falsum testimonium, turpiloquia, peccatorum defensio, lenocinia & huiusmodi, quas enumerare singulatim longum esset. Ipsa præterea lingua cordis index est: & qualis sermo profertur, talis plerumque esse animus comprobatur: quia *ex abundantia cordis os loquitur.*

Nunc ergo prædilecta filia ac sponsa mea ad te reuertor: volens te hisce meis sermonibus ab omni garrulitate deterrere, ac quanta possum diligentia taciturnitatis tibi commendare, per quam gratiam à me tibi collatam, faciliter conseruare poteris. Estque illa, vt nec hoc silentio, præteream, maximum virginitatis ornamentum, & pudicitix comes indiuidua, per quam multi mihi placuerunt, & infinitos penè diaboli euaserunt laqueos, seseque à multis præferuarunt peccatis: hocq; saltem in hunc finem, vt casto corpore, ac mundo corde mihi seruire possent. O si scires quæ tam in silentio amici mei in conscientia lætitiâ experiuntur, citius scio linguam præciñderes, quam loquacitati vacares.

Temporis presentis quanta habenda sit ratio virginibus cunctis.

CANON XVIII.

Ecclesiæ 9

Ocium quæ
sit noxium.

Ociositas
quæ nam
mala ge-
neret.
Ociositas
quinam vi-
teatur.

Quinto cum districta hominibus sit reddenda ratio de tempore illis à misericorditer indulto, magna tibi adhibenda est cautio, ne hoc tempus præsens inaniter ac sine fructu prætereire permittas. Nam quod iam homines modico labore obtinere possent, post modicum, ne lachrymis quidem sanguineis obtinebunt. Ergo *quodcumque potes manus tua, nisi ante operare, & noli locum dare diabolo, qui mille laqueos & rethnas struit pigris ac desidijs.* Et quid id mirum? Nonit nãque callidissimus hostis impossibile esse, quod mens humana possit diu subsistere, si ocio vacet, aut minus pie honeste occupata sit: ideo omnes nocendi artes excogitat, si quomodo cuiusmodi ocio imponat, illumq; à via veritatis abducatur. Scit præterea quam nocuum sit amicis meis ocium, quanque multi ac penè innumeri per hoc in peccata grauia ceciderint, quemadmodum & vulgo dici solet. Ocia dant vitia: ideo hoc suadet illis, vt scilicet sibi parcant, nec supra vires se grauent, parulitum ociantur & hisce similia, quibus eos dolose irretire nititur. Postremo ipsa ociositas mater est concupiscentiarum: ac nouerca virtutum.

Ipsa est quæ virum pudicum fortissime præcipitat in omnem reatum lasciuie: facit suffocare virtutem, nutrire libidinem, & construere ad gehennam. Posset autem hic querere qua ratione tibi sit ocium fugiendum. Breuiter respondeo: nulla id posse faciliori via declinari, quam memoria mortis & extremi iudicij recordatione.

datione item iugi meae innocentissimae vitae, sanctissimae conuersationis, ac amarissimae passionis, contemplatione ac imitatione: necnon rememoratione generalium ac specialium beneficiorum meorum, multorumque diuinorum meorum charismatum, quibus te praeter ceteris hominibus praueui, ornaui, & honorauit. Istud exercitium mirae virtutis est ad expellendum non tam otium, quam omnes malas diaboli suggestiones, sed pauci (quod ipse grauiter doleo) reperiuntur, qui id velint, imò qui dignentur imitari. Ne autem conueraris, quod nimis & praecipis, & prohibitionibus meis te onerem, hic iam loquendi finem faciam, rogans & obsecrans te per diuinam meam sapientiam, Patris mei coelestis potentiam, & sancti Spiritus virtutem ac bonitatem, ut iuxta hanc quam praefatus sum formam, vitam, mores, omnemque tuam conuersationem instituas, semper in via virtutum, ac mandatorum meorum semita progrediendo, viriliterque contra visibiles inuisibilesque hostes pugnando, me autem (ut dignum est) super omnia diligendo. His paucis amorem cordis mei erga te volui tibi indicare. Vale in mellifluis vulneribus meis.

PIO LECTORI SALVTEM.

NON paucos hoc deplorato seculo Dei amicos in dies existere, quibus Deus multa & magna praestet gratia sua beneficia, non te latere arbitror Lector pie. Ex his per plures trahit Deus per simplicem sui submissionem & abiegationem ad magnam virtutum omnium perfectionem, facitque eos conjunctio secretorum suorum. Placet enim Deo mirum in modum candida & Christiana simplicitas, omnis expertis doli ac simulationis, qua recta tenet in Deum, nihil admittens usquam tortuose obliquitatis, nihil obliquae intentionis, sed simplici oculo in unum Deum intenta, ceteris contemptis omnibus, quae ab illo auocare possint, illum solum inquirat, spectat, amat insequitur: Ad hanc simplicitatem obtinendam praecipue faciunt ea quae hic subiiciamus, nouem praecipua siue consilia, quae quisquis fideliter erit amplexus, columbinam assequetur simplicitatem fauente gratia spiritus illius, qui ut se simplicitatis amantissimum declararet, in Salvatore baptizatum descendit in specie simplici columbae. De qua & ipse idem Saluator protestatus est, dicens: Estote prudentes sicut serpentes & simplices sicut columbae. Quae profecto nec ungue laedit, nec rostro quenuquam inuadit: ita vere simplex nec verbo, nec opere nocet. Ille vere simplex est, qui non occupatur uti Martha circa multa. (Nam ibi plura sunt, & plurimum, occasiones ruinarum, nisi quis admodum fuerit circumspectus & vndique oculatus) sed tantum unum querit, quod solum est necessarium, & ad hoc unum cuncta confert, siue quae agit siue quae patitur. Et quum omnia quae potest bona fecerit, nihil minus ex animo humili & simplici facietur id quod magister simplicitatis in Evangelio docuit. Seruus inutilis sum. Verum ne Lector candidae te mea praefatione onerem, ipse ex sequentibus facile comprobabis, quam sit ad salutem necessaria ipsa de qua loquimur, euangelica simplicitas. Vale & Deo nos recommenda.

Aaaa 2

ALLO.

Cum
92